

Szerkesztői iroda:

Nagybecskerek,

Zápolya-utca 1-ső szám,

hová a lap szellő-mi részét illető minden közlemény intézendő.

Kiadóhivatal:

Pleitiz Fer. Pál könyvnyomdája
Nagybecskerek, Zápolya-utca 1.
hová a hirdetések, az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Telefon 21. szám.

TORONTÁL

POLITIKAI NAPILAP.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájer Lajos.

Előfizetési árak:

Egész évre ———— 24 kor.
Félévre ———— 12 .
Negyedévre ———— 6 .
Egy órá ———— 2 .
— Egyes szám ára 8 fill. —

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogadtatnak el.
Azonkívül az összes hirdetési irodákban.

Megjelenik

vasár- és ünnepnapok kivételével
mindennap délután 5 órakor.

Nagybecskerek, 1906.

XXXV. évfolyam. 50. szám.

Péntek, március 2.

Komoly intelem.

— A törvényhatósági tisztviselők sorsa. —

Nagybecskerek, március 2.

(M-d.) A törvényhatósági tisztviselők sorsát, jogait és kötelességeit minden téren, mindig híven őriző egyik szaklapunk, a negyedszázados „Magyar Közigazgatás” legutóbbi számában komoly intelmet intéz mindazokhoz, a kik politikai egyéniségük feneketlen hiúságából a vármegyei tisztviselők kezébe akarják nyomni a koldusbotot. Alamizsnát se adnak, csak a hazafiság nemzeti színű kokárdáját ragasztják erre a botra.

Méltónak tartjuk e fejtegetéseket, melyek igaz magyar lélekből, de a tisztviselők iránt érzett őszinte szeretetből fakadnak, rövidesen ismertetni.

Hadd lássa mindenki, aki nem külföldi hazafi a magyar tisztviselőnél, hogy micsoda végzetes megpróbáltatásba hajszolja a törvényhatósági tisztikart, a mellett, hogy ősei kastélyában, vagy pedig a licitáció utolsó stádiumában álló nemesi kuriáján ideig-óráig vigan pipazik.

A s óban forgó, mely becű fejtegetések — a kormány és a törvényhatóságok álláspontja körül kifejtett elintétek ismeretese után a következő teljes igazságokat foglalják magukban:

Jogai kérdésük, hogy a nemzeti küzdelem érdekében tekintve, két baj közül melyik lesz a nagyobb?

Nagyobb baj háramlik-e ebből, ha a törvényhatóságok az önkéntesen befizetett adót beszedésük, avagy ha megcsúszásuk, — mert az erőszak erőszakot szül — előidézi, hogy a megtorlas ürügye alatt az önkéntes állami adónak katonai karhatalommal beszédését megkíséreljék?

Akik az adónak ily erőszakos eszközökkel teljesített behajtására még emlékeznek, azok látták, azok tudják az ily eljárásnak kerülhetlenségét.

Avagy nagyobb baj-e az, ha a véderőről szóló törvény 146. §-a alapján a belépési bizonyítványokat a járási főszolgabíró kiállítja, mintha kísérletet tesznek, hogy megpróbálják a katonafogdosást karhatalommal? Mi a nagyobb baj? Ha megmarad az önkormányzat és ez folytatja a törvényadta jogával saját helyi érdekeinek gondozását, avagy ha a hatalom kiköltözteti a vármegyét a saját városból, önkormányzati jogait fel fogveszti s a vármegye választott tisztviselőit, akik a vármegye templomában az ezeréves alkotmány oltartuzét élesztették, küzi hivatalaikból s közébe nyomja a koldusbotot s helyükbe idgeneket állít, a kiket onnan szerez, ahol őket találja?

Nemcsak a tisztviselőknél vannak kötelességeik szemben a vármegyével, de a vármegyének is van kötelessége a saját tisztviselőivel szemben.

A tisztviselő kötelessége, hogy nehéz viszonyok között is az alkotmányt folytatott nehéz küzdelemben hű öre legyen a törvénynek és gondozója a saját helyi társadalma érdekeinek; a vármegye kötelessége pedig, hogy a saját tisztviselőjét oly kényes helyzetbe ne szorítsa, mely bukására, családjának végromlására vezet. Azt a passzív rezisztenciát, melyet a vármegyék a múlt század huszas éveiben az akkori közigazgatásban kifejtettek, ma már megismételni nem lehet.

Ma már az abszolút korszaknak nem kellene tisztviselőket idegenből rekrutálni, fájdalom, ma már kitélnék a szükséglet saját fajukból is. Ebben a mi nagy nemzeti szerencsétlenségünkben nagyon sok sorsüldözött lesi, várja, hogy mutdobja el a becűletes ember kenyerét, hogy azt ehes mohósággal elragadja. Undorító szemérmetlen látvány ez, azonban eekkel számolnunk kell.

De ha van kötelessége a köztisztviselőnek a vármegyéje társadalma, tisztessége iránt és ha úgy érzi, hogy ő a hazának akkor tesz szolgálatot, ha őrhelyét elhagyja: mielőtt távoznék, ne

felejtse el, hogy van kötelessége — és ez a hazafias kötelesség — a saját hitevérsége, a saját gyermekei iránt is. Ez a kötelesség isteni törvényen és természeti jogon alapszik, ez elől a kötelesség elől neki kitérnie nem szabad; mert eldobhatja a saját kenyerét, elpusztulhat éhen, kivándorolhat, ha azt hiszi, hogy ez hazafiság; de a gyermekeit, akiket szűkös kenyéren, de tisztességben nevelt a hazának, hogy ha ő kidül, fiait munkálják tovább a haza javát, — inségbe nem üheti.

Mi hónapok óta nézzük azt az áradatot, mely a köztisztviselőt mintegy két malomkö közé szorítja, mely el akarja hitevérsége, hogy csak hadd politizáljon, hiszen majd segít a sorsán a hazafias nagylükűség. Ugy, de midőn azt kell tapasztalunk, hogy a nagylükűség forrása még csapokban is alig akar megindulni; midőn még alamizsna kenyérré sem telik belőle: akkor megindul a sajtóban a hazafias frázis, hogy önfeláldozás nélkül nincs diadal, a köztisztviselő nélkülözön a hazáért, mert szenvedni, nélkülözni, elzárulni dicsőség. Nem találjuk nyomát a világtörténelemben, hogy a haza legjobb fiától valaha a lassu éhepusztulás áldozatát megkivántak volna, épen azok, a kiknek a bőségből, a jólétből a haza ezer annyit adott, de a kiknek nem jutott eszükbe azt mondani: „Bajtársak, ami az enyém, ezentul hadd legyen a tiétek is.”

Igen, a vármegye vezetőinek lelkiismeretbeli kötelessége, hogy ebből a nagy nemzeti küzdelemből a köztisztviselők érdekeit kikapcsolják. A vármegye vezetőinek nem szabad arra várnai, hogy a tisztikarban a testületi szellem megromoljon s a kisebbek a tehetségesebbek alibüszkeségének áldozatul esnek; a vármegye vezetőinek kötelességükben áll a tisztviselőket a politikai küzdelem harcveronából kivonni s az ő cselekvésüket tisztán az adminisztratív ügyek ellátására korlátozni.

Ha ennek a nagy nemzeti küzdelemnek, melynek már az ország alkotmánya is áldozatul esett, a diadala attól függne, hogy a köztisztviselő ebben a vértől küzdelemben áldozatul essék, azt mondanók mi is: veszélyben a haza, legyen; de mikor azt látjuk, hogy a köztisztviselő áldozatul dobása nem egyéb, mint egy

A „TORONTÁL” tárcája.

A tündérmese vége.

Hősnőm mindennel meg volt elégedve, csak azzal nem, hogy mamává kellett lennie, mert a kis lány intermezzo letarolta arcának rózsáit, legalább egy időre. Néha azonban mégis szeretettel nézett a Baby-re, akkor tudniillik, ha a modern élet zajos frivolitásai az elmaradhatatlan migrén révén otthon marasztalták.

Most például, hogy egyedül ült szobájában s a kis Aranka váratlanul betoppant hozzá: még meg is örült gyermekének.

— Anyuska, ugye ma nem megy el? Mardaj velem és fektess le te ma este.

Igy történt, hogy tea után a szép mama a gyermekszobába lépett és hanyag uri dámák szokása szerint, semmit sem talált elég jósnak.

— Hát nincs ennek a szegény gyermeknek melegebb hálkőntőse? — kérdezte megbotránkozva. — Itt hál? Hiszen itt nincs elég szellőztetve!

A dada, aki három éve ugyszólván anyja volt a gyerekeknek, megvetéssel mutatott az ágyon elkészített melegebb holmicskára.

— Még mindig oly hidegek a lábacskaí, mint ennek előtte? — tudakolta a mama.

— Mióta én vagyok mellette, nem tapasztaltam soha, hogy hideg lábai lettek volna.

— Igen, jobb szinben van, mint mikor utoljára én fűrsztettem meg. S mily nagy lett!

— Volt ideje megnőni.

A dada sértett önérzéssel hagyta el a szobát. Hősnőnk kelepécebe jutott. Most már neki kellett a kis leányt megfűrsztetni. A kis leány pedig úgy értelmezte ezt a ritka szóalkotást, hogy a fürdőből azon vizesen az anyja ölébe ugrott.

— A ruhám! Az Istenért! — sikoltott a mama, de a baleset megőrtént s legokosabb volt nevetésre fogni a dolgot.

— Jaj, édesanyám, — könyörgött a gyermek — hagyj ma nálad aludni!

Ebben a szerencsében évenként csak egyszer születése napja alkalmával szokott része lenni. Pedig hányszor emegette ezt a dadának.

— No jó, hát ma velem alszol.

— Oh! — sóhajtott a gyermek, mert szíve úgy tele volt örömmel, mint egy mézzel megvakott méhecske.

— Mit szólnál hozzá, — kezdte ismét a mama — ha az első szép tavaszi napon kettes-kén beleülünk az automobilba, kirándulnánk a zöldre s ott künn maradnánk egész nap s csak este jönnénk haza?

— Jaj be jó lenne! — ujjongott a kis leány. — És aztán, ha elmúlik a tavasz, jön a nyár, aztán a tél, s mi mindig újabb és újabb mulatságokat találunk ki, ugye-e mamuskám!

— Igen, igen. Csakhogy ha én most elmondom mind ezt, akkor nem jutnak az ágyba ma este.

— Hát együtt alszunk? — ismételte a gyermek boldogan. — Azt mondtad, hogy „jutunk”, édes anyácskám...

A mama benné volt a nagylelkűségében és ezért azt mondta rá: Isten neki! Felhozatok egy csésze levest, s aztán, bár még nincs nyolc óra se, lefekhetünk. Előbb azonban elmondok neked egy tündérmesét. De nem szoktál te imádkozni?

— De igen, — mondta a leányka s feltérdelve az ágyban, összetett kezekkel kérte az Istent, hogy szegény papát mihamarább hozza haza épségben Dél-Afrikából.

A mama elgondolkodott. Aztán elfordított arccal megkezdte a mesét. Gyönyörű mese volt, s Aranka lehetetlenségnek érezte sírás nélkül végig hallgatni.

— Én is olyan leszek, mint a kis királyleány. Én is odamérek az uzsonnámat a szegény gyermekeknek. Olyan jó leszek, mint te vagy, édes anyuskám... És aztán?...

De mielőtt a mama folytathatta volna, bejött a komorna s jelentette, hogy Morrison örnagy kívánja tisztelgetni tenni.

— Morrison örnagy?! — ismételte az asszony.

— Csak nem megy le anyus? — kérlette a kislány — hiszen megígérted!...

— Édes szívem, mikor megígérted, nem tudtam, hogy...

De a kis leány elkeseredetten állt a komorna elé s parancsolóan szólt:

— Mondja meg az örnagy urnak, hogy elmehet!

— Ugyan, Aranka! — csitította az anyja — így nem illik valakit elutasítani!...

— De hát okvetlenül látni akarod őt?

— Jövék — mondta a mama s a gyermek feje fölött egy pillantást vetett a tükörbe.

— Mondja hát a vendégnek, hogy várjon, míg a mama befűrszteti a tündérmesét... És ha lemegy, mikor jössz vissza? Hamar?

A szobaleány távozott.

— Édes cicuskám, hát már elfelejtetted a jó kis leány meséjét? Rossz akarsz lenni! Ha lemegyek, nem jöhetek mindjárt vissza — szólt a lady.

Aranka anyja ölébe mászott:

— Az egy csunya, rossz ur! Én gyűlölöm, gyűlölöm őt!...

És elkezdett sirni keservesen.

— De Aranka, ne sirj mint valami két éves baby... Ha engemet szeretsz, a barátaimat is szeretned kell!...

De Arankát nem lehetett megnyugtanni s a mama távozása után így szólt bosszusan a dada:

— Tudtam ugyanis, az lesz a vége, hogy megrikája.

De Aranka közbevágott:

— Miért nem mondja, hogy „méltóságos asszony”? Az én anyámról ne beszéljen így.

E percben a mama újra megjelent a szobában. Az örnagy urtól, annak nagy meglepetésére, hűggen, röviden elbucuzott, aztán a cseledeket kiküldve a szobából, odatértel gyermeke ágya mellé s kis kezeit összekapcsolva a magáéival, alázatatosan lehajtott fejjel szólt:

— És most imádkozunk még egyszer a jó Istenhez azért, hogy a papa minél előbb hazajöjjön!...

Maude King Egerton.

helyettes működött közre az átvételnél. Az átadásnál csendőrség és katonaság volt jelen.

A vármegyeházán egyébként teljes csend uralkodik. A hivatalok zárva vannak s a tisztviselők élvezik az önmaguk adta szabadságot.

Ami a fizetéskérdést illeti, abban a tisztviselők ma délután értekezletet tartanak s tekintettel arra, hogy Beniczky alispán azon a nézeten van, hogy a belügyminiszter által kiutalványozott fizetést föl kell venni, valószínűleg elhatározzák, hogy fölveszik a fizetésüket — a királyi biztostól láttamozott nyugtára.

„vezérlőbizottság“ tanácskozik.

Budapest, március 2. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A szövetkezett ellenzék „vezérlőbizottsága“ tanácskozássra gyűlt össze s ezen az új választások ügyével foglalkozott. A tanácskozáson egyik függetlenségi vezérférfi azt a biztos értesülését jelentette be, hogy a kormány a választásokat a törvényes időben okvetlenül kiírja. Koalíciós híradás szerint az illető függetlenségi vezérférfi olyan adatokkal támogatta ezt az értesülését, hogy a vezérlőbizottság vitába bocsátkozott a fölött, hogy az új választásokon a koalíció jelöltjei a koalíció programjával menjenek a küzdelembe, vagy pedig külön pártprogrammal. Ebben a kérdésben nem tudtak megegyezésre jutni, tehát úgy határoztak, hogy az ügyben a vezérlőbizottság a választások kiírásakor fog dönteni.

Uralkodók találkozása.

Budapest, március 2. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Bécsből sürgönyzik: A Wiener Mittagszeitungnak jelentik Londonból: Megbízható forrásból közlik, hogy Eduárd király Ferenc József király meghívására részt fog venni az osztrak-szilézia hadgyakorlatokon. Ez alkalommal találkozni fog Vilmos császárral, aki szintén megígérte, hogy jelen lesz a hadgyakorlatokon.

A német császár útja.

Budapest, március 2. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Cuxhavenből táviratozzák: Hír szerint Vilmos császár április 21-én indul középtengeri útjára a hamburg-amerikai hajótársaság „Hamburg“ nevű gőzösén.

Az angol király Párisban.

Budapest, március 2. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Párisi jelentések szerint Edward angol király három napig, vasárnapig keddig marad Párisban. A király Fallières és Rouvierral politikai dolgokról fog tárgyalni.

Az orosz események.

Budapest, március 2. (A „Torontál“ ered. távirata.) Szentpétervári hivatalos közlés szerint a birodalmi tanács újjászervezéséről és a дума-szabályzat módosításáról szóló cári manifestum tíz nap lefolyása alatt meg fog jelenni.

Budapest, március 2. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Mint Varsóból jelentik, Orosz-Lengyelországban több helyütt zavargások támadtak a parasztek között. Egyes helyeken azzal fenyegetőznek a parasztek, hogy boszut fognak állani azokról a tártsaikkért, a kiket a legutóbbi zendülések alkalmával agyonlőttek a katonák.

Határidő-üzlet.

Budapest, március 2. (A nagybecskereki Lloyd-társulat távirata.) A mai tőzsdén az árak szilárdak. Déli zárlatkor a következő árakat jegyezték:

Buza (áprilisra)	16 78
Buza (1906. októberre)	16 72
Rozs (áprilisra)	13 70
Tengeri (májusra)	13 80
Zab (áprilisra)	15 42

Dr. Brájer Lajos távollétében a szerkesztésért felelős Somfai János.

Közgazdaság

Takarékpénztári közgyűlés.

Március 4. A „Nagybecskereki takaré- és előlegezési társulat“ közgyűlése.

Torontálvármegye selyemtenyésztése.

Bezerédj Pál országos selyemtenyésztési főfelügyelő most terjesztette be 18 ives vaskos kötetben a földmivelési miniszterhez jelentését Torontálvármegye selyemtenyésztésének és selyemfónó iparának állapotáról 1905-ben. A Bezerédj Pál, a kiváló és nagyérdemű szakférfi gazdag tartalmu, minden részletre kiterjedő jelentéséből kiemeljük a következőket:

A selyemtenyésztési főfelügyelő tizenhat táblázatban ismerteti a vármegye selyemtenyésztését.

Az I-ső táblázatban kimutatja Torontálvármegye selyemtenyésztését 1880-tól 1905-ig. A táblázat mutatja, hogy a termelő családok száma csökkent, ellenben a gubómennyiség 70 745 kilóval emelkedett, minek következtében a gubóbevéltási ár is 121 805 koronával volt több, mint tavaly. Együttal elmondhatjuk, — szól a jelentés — hogy Torontálvármegye az ország második selyemtenyésztő vármegyéje, a mennyiben ott eddig közel 4 millió kiló gubót termeltek és az ezen gubómennyiségért kifizetett vételár, majdnem elérte a 7 millió koronát.

A II-ik táblázat Torontálvármegyének selyemtenyésztését tünteti fel az egyes járásonként. Itt legelső a pancsovai járás azon, több mint 1 1/2 millió koronával, a melyet ezen járásban kerestek a selyemtenyésztők a felügyelőség újjászervezése óta. Természetes, hogy ezen eredmény az ezen járásban található nagy mennyiségű szederfa-állománynak köszönhető. Különösen kérjük tehát az egyes járárok főszolgabírói hivatalait, miszerint járáskukban lehetőleg szaporítottak a szederfák számát, mert ha árhoztan meg lehetnek győződve, hogy ez a legbiztosabb feltétele annak, hogy mindinkább többen foglalkozzanak a selyemtenyésztéssel és az illetők nagyobb jövedelemre tegyenek szert.

Hiszen a pancsovai járásban is a jelentékeny szederfa-állománynak tulajdonítható az, hogy a selyemtenyésztők 1905-ben 131 742 koronát kerestek.

Ezen táblázatnál felhívja az olvasó figyelmét a jelentés arra, hogy elégséges lomb, kellő szakismeret és szorgalom mellett milyen szép jövedelemhez juthatnak egyes családok a selyemtenyésztés révén, holott ez aránytalanul kevés munkát igényel. A számokból következtethető, hogy az egyes selyemtenyésztők náunk is elérhetik azon kereseti maximumot, a melyet elérnek Olasz- és Franciaországban. Ezen országokban azonban a 200 koronás kereset átlagosnak mondható, míg ahhoz nálunk csak egyes igen szorgalmas tenyésztők jutnak.

Nálunk a tenyésztők átlagos keresete igen csekély, a mint látjuk az 5-ik rovatnál. De viszont megvan annak a lehetősége, hogy selyemtenyésztőink szintén megközelíthetik a 200 koronás átlagos keresetet és ez kétségek nélkül nagyban emelné a selyemtenyésztés közgazdasági fontosságát. Hiszen csak előbb említettük hogy Magyarországon volt olyan tenyésztő, aki 354 kor. 10 fillért keresett.

A III-ik táblázat adatai nem egyezhetnek tökéletesen a Torontálvármegyében termelt gubómennyiséggel és az ezért kifizetett vételárral, miután a szomszédos megye határon lévő bevált állomásokhoz is vittek gubót. Ennek dacára mégis örvendetes jelenség látni, hogy például Nagybecskerek és Pancsova városban rövid 2-3 hét alatt közel 100 ezer horonát fizettek ki a selyemtermelés révén. Ez annál örvendesebb, ha meggondoljuk, hogy ezen kereset ép árárs előtt jut a nép kezébe, a midőn tudvaleg leginkább rászorul a keresetre. miután tavalyi éleségét már felhasználta, ez ideig termés pedig még nincsen kezei közt.

De nemcsak a selyemtenyésztők, hanem a község vagy városbeli iparosok és kereskedők is nagyon megérik a selyemtenyésztés áldását. Hiszen tapasztalásból tudjuk, hogy a selyemgubókért kifizetett pénz igen jelentékeny részét, mondhatni mintegy felét, vagy ennél is többet azonnali bevásárlásokra fordítják a tenyésztők, a mi csakugyan az illető városnak vagy községnek a javára van.

A IV-ik táblázat szerint mindenki meggyőződhet arról, hogy a selyemtenyésztés sok más irányban is üdvös hatással bír, amennyiben alkalmas arra, hogy igen jelentékeny keresetet nyújtson részint azoknak, kik a gubók valóztatása és gondozásával foglalkoznak, részint pedig azoknak, kik a selyemfónóiparban működnek. Ezen mellékjövödelmekkel együtt Torontálvármegye 9 395 810 korona keresetbe jutott az országos selyemtenyésztési felügyelőség fennállása óta.

(Folytatjuk.)

Ingtatlanok forgalma.

Nagybecskerek város területén 1906. évi február hó 16-tól március hó 1-ig terjedő időszakban a következő ingatlanváltások történtek:

Mihalik István tulajdonát képező 1282. öi. sz. házat megvette Fetter Kristóf és neje Eierer Veronka 3000 koronáért.

Kis József és neje Feszli Mária tulajdonát képező 2342. öi. sz. házat megvette Kádár János és neje Mattanovich Mária 1174 koronáért.

Piaci árak.

Hivatalosan feljegyeztettek a Nagybecskereken, 1906. évi március hó 2-án megtartott heti vásár alkalmával:

Buza	50 kilogramm	7 80 korona
kétszeres		7.—
rozs		6.—
árpa		7.—
zab		7.—
kukorica		6.50
uj		17.80
repce		1.—
széna I.		8.—
II.		5.—
szalma I.		4.—
II.		3.—
burgonya 1 kilogr.		—10
marhahús I. 1 kilogr.		1.20
II.		1.12
borjú hús		1.80
disznó hús		1.40
juh hús		—96
zsir		1.8

Nyilttér.*)

Vegyünk Schweizer-féle selymet!

Kérjen mintát a mi tavaszi és nyári ujdonságainkban ruhákra és bluzokra:

Habutai, Pompadour, Chiné, Rayé, Voile, Shantung, St. Gallen himzés, Mousseline 120 cm széles, méterje 120 koronától kezdve, fekete, fehér, egyszínű és tarka.

Csak jótállás mellett szolid selyemszöveteket szállítunk közvetlen magyarországi vám és portmentesen a hazához szállítva.

Schweizer & Co., Luzern U/27 (Schweiz.)

Seidenstoff-Export — Königl. Hoflieferant

(189a—x.2)

Nyilvános köszönet.

Mindazoknak, kik 30 éves jubileumom alkalmával szívesek voltak rólam megemlékezni, leghálásabb köszönetem nyilvánítását fogadják e helyen

Nagybecskerek, 1906 március hó.

Igaz tisztelőjük

Wiltshgo Leopoldina.

255—1.1

Tinka néni.

KÖSZÖNETNYILVANÍTÁS.

Azon megrendítő, súlyos csapás fájdalmas hatása alatt, mely engem feledhetetlen farjam

BINDER FERENC

hirtelen halálával ért, képtelen vagyok mindazoknak, kik e nehéz órákban jóleső résztvevőkkel felkerestek, egyenként köszönetet mondani. Az érteztetett fejzem ki mélyen érzett köszönetemet Nagybecskerek város tekintetes képviselőtestületének jegyzőkönyvi részvénytáviratára, a város tisztikarának, a zenegyűjtő társainak a gyászmisszen való közreműködésért és végül mindazon ismerőseimnek és jóbarátoknak, kik mély fájdalommat résztvevőkkel enyhíteni iparkodtak.

Nagybecskerek, 1906 március 2-án.

(54—1.1)

Özv. Binder Ferenccé.

A Marcoin-féle étteremben

minden csütörtökön és vasárnap

ZENE-ESTÉLY.

Konstantinovits Gyula

játszik

180—x.13

